

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.970 van 21 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 juli 2008 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BAELDE en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster diende op 10 mei 2007 een eerste asielverzoek in, waarbij zij verklaarde dezelfde dag België te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-Commissaris-generaal) nam op 3 maart 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De beslissing van de adjunct-Commissaris-generaal werd bevestigd bij arrest nummer 23.785 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 juni 2008.

1.4. Op 27 juni 2008 diende verzoekster een tweede asielverzoek in.

1.5. Op 16 juli 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…)

Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiende op 10/05/2007; door de Commissaris-generaal op 05/03/2008 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen omdat betrokkene haar asielaanvraag steunde op de motieven die door haar partner (G. A.) (...) werden aangebracht en zijn asielmotieven als ongeloofwaardig werden beschouwd; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23/06/2008 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; betrokkene op 27/06/2008 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag stelt dat zij zich beroept op de motieven die door haar partner werden aangebracht; ten aanzien van haar partner een beslissing ‘niet in overwegingname van een asielaanvraag’ werd genomen; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(…)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekster om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 51/8, 48/3 en 48/4 juncto 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 A (2) van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1969, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

3.1.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.1.2. In zoverre verzoekster de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in het kader van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet moet onderzocht worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Verzoekster is van mening dat het door haar partner, in het kader van de tweede asielaanvraag, neergelegde origineel medisch attest van 25 november 2006 als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd. Zij stelt dit document per post te hebben ontvangen na de zitting die heeft plaatsgevonden voor de Raad in het kader van haar eerste asielprocedure. Zij wijst er op dat de adjunct-Commissaris-generaal in zijn beslissing van 3 maart 2008 en de Raad in het arrest van 19 juni 2008 oordeelden dat zij en haar echtgenoot niet aannemelijk en geloofwaardig konden maken dat zij in de periode tussen eind 2004 en eind april 2007 werkelijk in Tsjetsjenië, en meer bepaald in Grozny, verbleven. Zij meent dat deze stelling onmogelijk nog kan worden gevolgd nu zij voormeld (origineel) attest heeft aangebracht. Zij stelt dat zij in het kader van haar vorige asielprocedure dit attest reeds onder de vorm van een faxbericht aangebracht heeft, doch dat hiermee geen rekening werd gehouden.

Uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat nieuwe gegevens, die bij een herhaald asielverzoek worden aangebracht, betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.021). De bewijslast hiertoe ligt bij verzoekster. Verzoekster verwijst weliswaar naar een origineel medisch attest, dat door haar partner werd aangebracht, doch dit document dateert van 25 november 2006 en verzoekster toont niet aan dat ze dit stuk zou hebben ontvangen na het sluiten van de debatten in de beroepsprocedure bij de Raad in het kader van de eerste asielprocedure. De Raad stelt vast dat het motief uit de bestreden beslissing dat verzoekster geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure dan ook steun vindt in het administratief dossier.

Er dient bijgevolg te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat verzoeksters tweede asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet in

overweging kan worden genomen. Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.3. Verzoekster voert verder aan dat zij een beroep kan doen op de subsidiaire beschermingsstatus zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet indien zij een risico op schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), kan aantonen. Zij citeert vervolgens uit het ambtsbericht Noordelijke Kaukasus van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van april 2007, uit een opiniestuk van de Foyer van 18 oktober 2006 en uit het jaarboek 2007 van Amnesty International.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan op welke wijze het bestuur artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou kunnen miskend hebben gelet op het feit dat het bestuur overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet slechts uitspraak deed over het nieuw karakter van de aangebrachte gegevens en de tweede asielaanvraag niet vermocht te toetsen aan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede dient ook te worden benadrukt dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, verzoekster dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Door te verwijzen naar de algemene situatie in een bepaald land of gebied toont verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

3.1.4. Waar verzoekster tot slot eveneens de schending aanvoert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen dient er eveneens op te worden gewezen dat een toetsing van de aangebrachte gegevens aan deze bepalingen slechts vereist is voor zover nieuwe gegevens aangebracht werden, quod non. Verder dient er op gewezen dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde (RvS 27 september 2007, nr. 175.106), waardoor deze bepalingen hoe dan ook niet dienstig kunnen worden aangevoerd.

Het middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.